

Správa movitých věcí jako opatření dle §u 379. č. 1 ex. ř. může být povolena i tam, kde v důsledcích musí vésti ku prodeji věcí správě podléhajících.

Dle §u 379. č. 1. ex. ř. jest mimo uschování též správa movitých věcí dlužníka výslovně přípustná jako prozatímní opatření. Správce má ohledně předmětů jemu odevzdaných učiniti opatření dle stavu věci potřebná s péčí vlastníka resp. řádného kupce. Že by se to mělo státi vždy za plného šetření substance, není v zákoně předepsáno. Při věcech, jež podléhají zkáze, bude právě přímo povinností správce, aby je zcizením neb spotřebováním vhodně zpeněžil. Před zneužitím tohoto oprávnění poskytuje ochranu zákonem stanovená zodpovědnost správce. Od návrhu na zcizení, jež ve smyslu §u 379. ex. ř. nemůže být povoleno jako opatření ku zajištění, rozeznává se návrh na správu i tam, kde běží o spotřebitelné věci zkáze podléhající, zcela podstatně tím, že opatření, jež má správce učiniti, zůstávají přenechány jeho svědomité úvaze a nesmějí dále sahati, nežli toho vyžaduje nutnost, jakož i tím, že se zcizení, jež se jeví účelným neb nutným, děje bez jakékoli intervence soudu dle volného zařízení správce. Všechny tyto úvahy vedou tudíž k výsledku, že správa jako opatření ku zajištění není ani tam nepřipustnou, kde musí vésti ku zcizení věcí, jež mají být spravovány, což plyne též z ustanovení §. 401. ex. ř.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 1915, č. j. $\frac{R II 766/15}{1}$.)

—r—

Navrhováno-li cizozemcem proti firmě mající bydliště v cizozemsku, prozatímní opatření ohledně věcí, nacházejících se v obvodě některého rakouského soudu okresního, jest tento soud příslušným ku povolení.

V záležitostech o povolení a provedení prozatímních opatření, jakož i jiných návrhů a jednání vyskytujících se u příležitosti takových opatření, jest otázka příslušnosti upravena výlučně v §u 387. ex. ř. Dle toho jest pro případ, o který zde pouze běží, že totiž spor, jehož se prozatímní opatření týče, nebyl ještě v době prvního návrhu zahájen, příslušný onen okresní soud, u něhož má odpůrce ohrožené strany v době prvního návrhu svůj všeobecný soud příslušnosti ve sporech, není-li však taková příslušnost pro něho v Rakousku založena, onen tuzemský soud okresní, v jehož obvodě se nalézá věc, ohledně které má být opatření učiněno, aneb poddlužník má své bydliště, sídlo neb svůj pobyt, aneb v jehož obvodu sluší jinak předsevzítí jednání určené výkonu prozatímního opatření. Dle tohoto úplně jasného ustanovení zákona nelze pochybovati o příslušnosti okresního soudu v S., jehož se dovoláváno, ježto se věci,

ohledně nichž bylo navrhováno prozatímní opatření, nachází v J., tedy v obvodě jmenovaného okresního soudu, a odpůrce navrhopitelův, firma X., má své bydliště v B., tudíž mimo území rakouského státu, takže pro ni v tuzemsku není žádného soudu obecné příslušnosti, konečně ježto není důvodu, odepíratí navrhovateli možnost zajištění jeho nároku proto, že není rakouským státním příslušníkem, nýbrž cizincem.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. ledna 1916, č. j. $\frac{R VI 89/15}{1}$.) —i—

O legitimaci ku stížnosti v nesporném řízení (§ 9).

V pozůstalostní záležitosti po J. K. odmítl c. k. nejvyšší soudní dvůr dovolací stížnost matky zůstavitele F. K. do usnesení soudu rekursního, jímž bylo zrušeno usnesení soudu I. stolice z následujících

d ů v o d ů :

Průběhem pozůstalostního řízení po zemřelém J. K. udali manželka zůstavitelova a poručník jediného pozůstalého dítěte, že F. K., matka zůstavitelova, v roce 1914 jisté fysické části jí náležejícího a knihovně připsaného půllánu č. 22 v Protivanově vl. č. 21 s příslušenstvím postoupila pravoplatně zůstaviteli a jeho manželce, každému polovici, že však vyhotovení dotyčné listiny smluvní a podle toho zapsání nabývacího jednání do veřejné knihy nebylo provedeno pro nastalé překážky.

F. K. slyšena o tomto udání, popřela, že by byla bývala uzavřena úmluva takového druhu, načež pozůstalostní soudce přerušil nesporné řízení a — když byla manželka zůstavitelova prohlásila, že nečiní žádného nároku na pozůstalost, — poukázal a zmocnil poručníka A. Š., aby proti K. vystoupil cestou sporu a takto prokázal, že obligační nárok (§§ 424., 431. a 861. všeob. z.), nabytý zůstavitelem vůči jeho matce, jest po právu.

Ke stížnosti poručnickově zrušil soud druhé stolice usnesení prvního soudce a tomuto nařídil, aby provedl inventuru pozůstalosti a další její projednání bez ohledu na námítky F. K.

Toto usnesení bere F. K. v odpor a navrhuje výrok, že shora naznačené právo zůstavitelovo nenáleží do inventáře, nemá býti odhadnuto a že projednání pozůstalosti dlužno provésti bez ohledu na dědičskou tvrzené právo.

Vzhledem k té okolnosti, že F. K. nepřichází v úvahu jako oprávněná k dílu povinnému (§ 762. všeob. obč. z.), jest na biledni, že není legitimována ku podání této dovolací